

Llegenda de la pedra blanca de La Salut

Sant Feliu de Llobregat

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: -
Emplaçament La Salut

Coordenades:

Latitud: 41.3955
Longitud: 2.0573
UTM Est (X): 421193
UTM Nord (Y): 4583092

Classificació

Número de fitxa 08211 - 142
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle XIX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Actualment és una llegenda força oblidada per la població de Sant Feliu de Llobregat i en relació a la qual no es coneix cap pràctica.

Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament - 0216901DF2801E

Fitxes associades:

[Ermita de la Salut](#)

[Ball de la Soca](#)

[La Salut](#)

Autoria de la fitxa CENTRE D'ESTUDIS COMARCALS DEL BAIX LLOBREGAT

Descripció

La llegenda parla d'una Pedra Blanca situada a la Riera de la Salut que tindria aquest color degut a l'aparició de la Verge en aquest indret. És per això que se li van atorgar propietats màgiques, com ara que apropant l'oïda es podia sentir la veu de la verge o que conduïa a la fertilitat. L'historiador santfeliuenc Jordi Amigó, en un article publicat a la revista "Va i Ve" del mes de maig del 1981, recull diferents testimonis que expliquen la llegenda de la pedra blanca de la Salut. Tots ells aporten versions diverses i es remunten als anys 1910-1950. Tot i així, Amigó situa l'origen de la llegenda a mitjans del segle XIX, època en la qual va tenir lloc una ampliació del santuari de la Salut.

Les propietats màgiques assignades a la pedra blanca situada a la riera de la Salut tenien un motiu religiós. Els testimonis que es refereixen a temps més antics (1912-1918), afirmen que la Mare de Déu apareixia a la pedra blanca, però també es creia que si es llençava un palet de riu de la riera a la pedra blanca i aquest s'aguantava, el desig que hom havia demanat s'acompliria.

Cap els anys 1920, es diu que la pedra s'anomenava "la pedra dels àngels" perquè si es picava amb un tros de roc de la riera, es podien escoltar els àngels com parlaven. Altres testimonis, recorden una altra visió de la creença: si un acostava el cap a la pedra sentia parlar la Mare de Déu. Aquesta última versió va perviure fins els anys 1950.

Joan Amades, al "Costumari català" ens ofereix dues descripcions de la llegenda:

«Hi havia una gran pedra coneguda per la pedra dels fills la qual sembla que en alguns temps tenia marcades a la part superior unes lleus cavitats per a encaixar-hi perfectament la part posterior del cos. Les casades barcelonines i de tota la rodalia que no tenien fills i en desitjaven visitaven el santuari i s'asseien al viu damunt...».

«A la darrerria del segle passat un matrimoni que tenia una vasta fillada va visitar el santuari. La muller ignorant del cas, s'assequé a la pedra dels fills i malgrat passar l'edat per a ésser mare, al cap de nou mesos va infantar tres fills. El marit en saber-ne la causa, irat, amb un mall va esbocinar la pedra, i en va escampar els trossos per la muntanya. Per les rodalies del santuari es trobaven pedretes de colors excepcionals i poc comuns que les dides recollien per oferir a la Mare de Déu, no sabem en quina forma».

Història

L'historiador santfeliuenc Jordi Amigó, en un article publicat a la revista "Va i Ve" del mes de maig del 1981, recull diferents testimonis que expliquen la llegenda de la pedra blanca de la Salut. Tots ells aporten versions diverses i es remunten als anys 1910-1950. Tot i així, Amigó situa l'origen de la llegenda a mitjans del segle XIX, època en la qual va tenir lloc una ampliació del santuari de la Salut.

Les propietats màgiques assignades a la pedra blanca situada a la riera de la Salut tenien un motiu religiós. Els testimonis que es refereixen a temps més antics (1912-1918), afirmen que la Mare de Déu apareixia a la pedra blanca, però també es creia que si es llençava un palet de riu de la riera a la pedra blanca i aquest s'aguantava, el desig que hom havia demanat s'acompliria.

Cap els anys 1920, es diu que la pedra s'anomenava "la pedra dels àngels" perquè si es picava amb un tros de roc de la riera, es podien escoltar els àngels com parlaven. Altres testimonis, recorden una altra visió de la creença: si un acostava el cap a la pedra sentia parlar la Mare de Déu. Aquesta última versió va perviure fins els anys 1950.

Bibliografia

- AMIGÓ, Jordi. "La pedra blanca de la Salut". Va i Ve. Revista cultural i d'informació de Sant Feliu de Llobregat. Núm. 27 (Sant Feliu de Llobregat, juliol-agost 1982). P. 11.
- AMADES, Joan. Costumari Català. Barcelona: Salvat editors, 1952. Vol. III, p. 395, 473; Vol. IV, p. 67; Vol. V, p. 42.